

Selskabets Præsident
Hans Kongelige Højhed Kronprinsens Tale
ved Knud Rasmussen Mindefesten.

Jeg skal herved overbringe Geografisk Selskabs egen Tak ved Mindefesten for Knud Rasmussen. Sjældent har man set et saadant Forhold mellem en Mand og en Institution. Han betragtede Selskabet som et levende Væsen, som en Ven. Altid kom han til os med sine Planer, og naar hans Gerning var gjort, kom han til os med Resultaterne i Foredrag og Artikler til vort Tidsskrift.

Han elskede glade Ansigter om sig, og han selv var altid fuld af Liv, men man maatte ikke takke ham. Da han sidste Gang talte i Geografisk Selskab, sagde han til mig, inden vi sammen gik ind paa Tribunen: „Hvis der skal udtales nogen Tak, saa lad være med at takke mig, men ret Takken til mine Medarbejdere.“ Nu da Knud Rasmussen er borte, vil vi have Lov til at give ham alle de Lovord, der kan siges om ham, og straks da vi besluttede os til at fejre hans Minde, var vi paa det rene med, at det skulde være en Æresfest og ikke en Sørgfest. Vi skal ikke synke hen i Sorg, men tænke paa alt det, Knud Rasmussen har givet os gennem sit Arbejde. Det maa være en af de Lejligheder, hvor Smilet bryder frem gennem Taarer.

Han var Nationens gode, store Søn, og alle vi, der er forsamlede, og Lytterne ude i Landet, vil forenes i Tanken om, at Danmark har mistet en af sine bedste Mænd.

Vi vil hædre hans Minde ved at rejse os og udtale et:

Ære være Knud Rasmussens Minde!
